

Het is een beetje verwarrend: Klausen is Chiusa, Bolzano is Bozen. Hier in Zuid-Tirol hebben alle steden een dubbele naam, een erfenis uit de Eerste Wereldoorlog toen de regio overging van Oostenrijkse in Italiaanse handen. Vandaag combineert de streek de schilderachtigheid van de Oostenrijkse Alpen met de uitstekende Italiaanse keuken.

→ Tekst en foto's Christophe Deblaere

Dagboek vanuit de Dolomieten

Het was een lange en warme autorit. Gelukkig heeft ons hotel in Chiusa een klein openlucht-zwembad. Terwijl wij afkoelen druppelen de tochtgenoten binnen. De slimsten zijn met de trein gekomen, die doet er niet langer over dan de auto. We maken meteen onze rugzakken klaar, zo kunnen we morgenvroeg snel vertrekken. Daarna toasten we op het weerzien, op het zalige vooruitzicht van onze huttentocht, op de Dolomieten, op de warme zomeravond en op alles wat goed en mooi is.

Dag 1: Rifugio Genova

Een bus brengt ons diep in de Dolomieten tot aan de Zanser alm op een hoogte van 1680 m. Hier vertrekt een mooi pad dat zijn weg zoekt doorheen frisse bossen en groene alpenweiden. We nemen een pauze in de laatste weide en vinden er gentiaan, campanula, monnikskap en zelfs edelweiss. Eenmaal voorbij de boomgrens wordt het terrein kaal en rotsig, maar het uitzicht steeds mooier. Het pad splitst. Een deel van de groep volgt het pad verder

in de vallei, de anderen klimmen verder naar de rotskam voor een eerste via ferrata. Deze 'ijzeren wegen' werden tijdens WOI aangelegd om Italiaanse soldaten op een veilige manier naar de hogergelegen verdedigingsposten te brengen. Het zijn paden en klimroutes die beveiligd zijn met staalkabels en voorzien van ijzeren treden en ladders. Vandaag zijn ze helemaal opnieuw aangelegd om ze geschikt te maken voor bergwandelaars. Je draagt een klimgordel met een speciale leeflijn die een

eventuele val op de kabel kan opvangen. Zo kan je ook met beperkte klimvaardigheden de meest waanzinnige bergpassages nemen. Onze eerste via ferrata is een makkelijke A/B, prima om in te lopen. We maken nog een omwegje naar de Tullen top en volgen dan een lang traject op de rotskam. Het is al laat wanneer we de Rifugio Genova (2306 m) bereiken. Blijkt dat we 1250 hoogtemeters in de benen hebben, een stevige eerste stapdag. De groep die de dalweg heeft gevolgd zit al in een ligstoel op het terras te genieten van een apérol spritz. En vanavond eten we Italiaans. We kiezen voor spaghetti met olijfolie, mozzarella en tomaat.

Dag 2: Rifugio Puez

Na de lange tocht van gisteren staat er vandaag gelukkig een makkelijker traject op het programma. Er is opnieuw een via ferrata die je ook zonder materiaal kan nemen, hij maakt het traject zelfs een stukje korter. We maken een kleine omweg via de Piz Dudela, een topje van 2909 m met een fantastisch 360° zicht op de Dolomieten. Als we in de Rifugio Puez (2475 m) aankomen kunnen we onze ogen niet geloven. De alm voor de hut lijkt wel een festi-

Boven kaal, beneden groen.

valweide. Grote Italiaanse families liggen in het gras te zonnen terwijl overal Joelende kinderen en blaffende honden rondrennen. Gelukkig is het om vier uur tijd voor de terugtocht naar het dal en keert de rust weer. Een wit en een zwart konijn komen voorzichtig tevoorschijn, een paar geitjes gaan op zoek naar iets eetbaars dat de dagjestoeristen hebben achtergelaten. De huttenbaas heeft ons een kamer met twaalf slaapplekken toegewezen. De stapelbedden zijn drie verdiepingen hoog, je kan een nachtelijke val in de diepte best vermijden. De bovenslapers overwegen even om zich met hun via ferrata-set vast te klikken.

De stapelbedden zijn drie verdiepingen hoog, de bovenslapers overwegen even om zich met hun via ferrata-set vast te klikken.

Dag 3: Rifugio F. Cavazza al Pisciadú

Na een karig ontbijt bedanken we voor het minuscule broodje dat het lunchpakket moet voorstellen. Deze hut mikt blijkbaar toch vooral op dagstappers. Tijdens de lange afdaling naar het dal tellen we er zeker tweehonderd. Ook beneden in het skioord is het een drukte van jewelste. We nemen een grote tafel op het terras van skicafé Jimmy's. Het etablissement is een beetje snob, maar ze hebben er heerlijke Italiaanse gerechten. Na de lunch nemen we afscheid van al die drukte en klimmen uit het

dal naar een volgende rifugio. Een groep gaat direct naar de hut, de anderen verlaten het pad en nemen de via ferrata Brigata Tridentina, één van de mooiste van de Dolomieten. Het is een loodrechte wand van 400 m, moeilijkheidsgraad B/C. Het hele traject is prima gezeurd en voorzien van ladders, met als kers op de taart een heuse hangbrug die je tot vlak onder de hut brengt. Na de drukte in het dal is deze hut (2585 m) een echte verademing. We bestellen een glas prosecco op het terras en krijgen geen klein glaasje maar een tot de rand gevulde reuzenkuip. Binnen heeft de huttenbaas voor ons een lange tafel voorzien. De bediening is hartelijk, het eten is Italiaans en de wijn komt in even grote porties als de prosecco.

Dag 4: Rifugio Vicenza al Sassolungo

Deze keer geen karig ontbijt maar belegde broodjes met een appel en een reep chocolade. We zullen ze nodig hebben want vandaag wordt een lange dag. We starten met een korte klim door rotsig terrein naar de Sella de Pisciadú, waar een houten Christusbeeld over het dal kijkt. Daarna volgt een hele lange afdaling tot een riviertje dat zich een weg baant doorheen witte kalksteen. Aan een watervalletje gaan onze schoenen uit, tijd om de voeten even af te koelen. De rotsen gaan opnieuw over in bossen en alpenweiden. Het pad loopt langs een dalwand waaraan geen einde lijkt te komen. We blijven op en af de kilometers aaneenrijgen. Nooit gedacht dat we ooit blij zouden zijn om een wandelpad even in te ruilen voor een drukke asfaltweg. Die brengt ons naar de Passo Sella bergpas en verder naar een skioord. Voor het vieruurtje gaan we Oostenrijks, Kaiserschmarrn met koffie: gekaramelliseerde

De oude via ferrata's zijn opnieuw aangelegd voor bergwandelaars.

Tijdens de finale klim naar de Rifugio Antermoia voelen we de beentjes.

pannenkoeken met rum, geserveerd met rode bosbessen, rozijnen en poedersuiker. Na dit festijn is het al een beetje laat geworden en we besluiten om de lift naar boven te nemen. De oude Korblift naar de Langkofelsharte heeft een reputatie. Je staat rechtop in een soort doods-kist die supersteil de wand opklimt. Maar dat is nog niet alles. Deze lift heeft geen vertragingmechanisme. Bij de start staan twee sterke mannen klaar. Ze grijpen je vast, lopen met het bakje mee en gooien je erin. En alsof dat nog niet genoeg is: ze nemen een tweede pas-sagier en gooien die erbij. Daarna gaat de kist op slot en ga je platgedrukt omhoog. Eenmaal boven staan er opnieuw twee kerels klaar die je al lopend de lift uitsleuren. Ik krijg een resem verwensingen naar het hoofd geslingerd als ik er per ongeluk eentje raak met mijn wandel-stokken. Maar de korte afdaling naar de hut is prachtig: het pad slingert tussen rotsig terrein, een eindeloze puinhelling loopt tot diep in de vallei. De frisgroene weiden in het dal contras-teren scherp met de grijze rotsmassa boven. De rifugio (2496 m) is klein en heel traditioneel uit natuursteen opgebouwd.

Dag 5: Rifugio Antermoia

Vandaag splitst de groep zich meteen vanaf de start. De via ferrata Oskar-Schuster-Steig begint bovenaan een puinhelling hoog boven de hut. Na een sneeuwveldje volgt een eerste klim van 80 m. Dit stuk is steil en ongezekerd. Dat betekent dus goed opletten, maar niet zo moeilijk dat we ons veiligheidstouw moeten bovenhalen. Daarna begint de staalkabel die je 400 m recht omhoog voert. We klimmen

Het gletsjermeer is een perfecte spiegel waarin we het landschap en de voorbijdrijvende wolken bewonderen.

gestaag door in een woest rotslandschap met eindeloze vergezichten. Wolken drijven als mist onder ons voorbij. Ook de laatste tachtig meter zijn ongezekerd, ze voeren ons naar de top van de Sasso Platto (2958 m). We worden verwelkomd door een hond die met zijn baasje het makkelijke pad aan de andere zijde van de berg heeft gevolgd. Er staat een groot ijzeren kruis dat versierd is met kleurige Tibetaanse

lung-ta gebedsvlaggetjes. Elke kleur heeft zijn betekenis: de hemel, de wind, het vuur, het water en de aarde. We tekenen het logboek dat we in een ijzeren kastje vinden en nemen een paar foto's. Dan volgt een lange en pijn-lijke afdaling tot aan de Rifugio Sasso Platto. We gaan voor het Oostenrijks menu en kiezen voor een stevige pan met eieren, spek en gebak-ken aardappelen. Hierbij hoort een alcoholvrij witbier. Daarna volgt een heerlijke wandeling langs mooie alpenweiden met koeien die lui liggen zonnen. Tijdens de finale klim naar de Rifugio Antermoia (2496 m) voelen we onze beentjes. Met de Tibetaanse mantra Om Mani Padme Hum geven we onszelf en bij uitbreiding de hele wereld compassie en verlichting.

Dag 6: Rifugio Bolzano

Voor het riante ontbijt krijgen we een lange tafel toegewezen in een gloednieuwe vleugel van de hut. Deze moderne architectuur uit staal en glas geeft een onbeperkt zicht op de omringende bergen. De ochtend blijft spec-taculair wanneer we op weg gaan en voorbij een gletsjermeer stappen. Het is een perfecte spiegel waarin we het landschap en de voor-bijdrijvende wolken bewonderen. We zien de voorhoede van onze groep als een rij koplopers in het water. De afdaling naar de Rifugio Passo Principe is kort maar bruut. Het terrein is rotsig met veel los puin. Op één plaats is het pad weg-gespoeld. Wanneer we de hut bereiken begint het hard te regenen. Tijd voor een warme choco met slagroom voor we opnieuw op weg gaan. Het pad voor ons lijkt onmogelijk: het zoekt zich een weg op een loodrechte puinhelling tussen twee rotspieken. We zwoegen ons in de gietende regen omhoog. En opnieuw toont het pad zijn kwaliteiten, de klim gaat veel makke-lijker dan verwacht. Een stukje is zelfs geplaveid als een Romeinse heirbaan:

Edelweiss.

Altijd gezekerd.

Voorbij de boomgrens wordt het overal kaal en rotsig.

Spiegelingen in het meer bij de Rifugio Antermoia.

‘overduidelijk Italiaans’. Het blijft de hele dag wisselvallig en we vermijden de geplande via ferrata. Regenbuien en een vaag onweer blijven om ons heen cirkelen. Dan zien we de reusachtige Rifugio Bolzano (2457 m) uit de wolken opdoemen. Met zijn torens en kantelen lijkt ze meer op een versterkte burcht. In dit noodweer zelfs op het kasteel van Frankenstein. Maar binnen is het reuzegezellig. Er is een indrukwekkende eetzaal met een houten vloer, antieke lampen, een staande klok en een tegelkachel. Met dit weer drinken we geen frisdranken meer, we kiezen uit de ruime keuze aan schnaps.

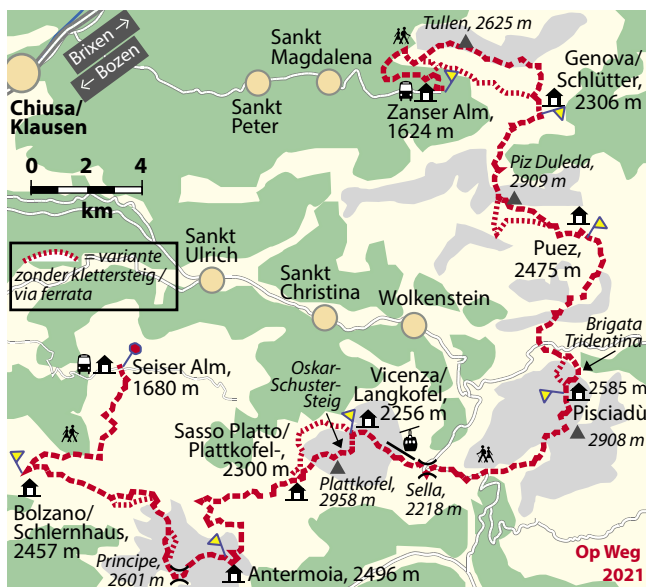
Dag 7: afdalen

Het weer klaart uit, de lucht is helder en wij stappen naar beneden. Een taxibusje brengt ons voor een prikje terug naar onze parkeerplaats. We gaan nog een laatste keer samen eten voor iedereen terug zijn weg gaat. Het wordt een échte Romeinse pizza op een terras in Chiusa. Met een krokant gebakken, flinterdunne korst en streekproducten. En uiteraard zonder ananas.

De paden zijn goed gemarkeerd.

PRAKTISCHE INFO

In de Dolomieten zijn de wandelpaden uitstekend gemarkeerd. De Kompas kaart 616 (Gröden/Val Gardena, Sella, Canazei, 1:25.000) omvat zowat het volledige wandelgebied. Je kan deze tocht naar keuze met of zonder via ferrata's maken. De via ferrata's worden beschreven in de Cicerone gids *Via Ferratas of the Italian Dolomites* (vol 1). Meer info over onze etappes, hoogtemeters, hutten (ook met Duitse namen) en via ferrata's vind je in de extra info in onze artikelen databank. De gpx-track vind je op www.wandelpunt.be, net als een cursus 'start-to-huttentocht'.

ONLINE

INFO